

Китоби Юъил ва Калисои Лодиқияи Адвентистони рӯзи ҳафтум — Шумораи чилу шаш

Jeff Pippenger

2026-02-12

Рақами Чилу Шаш

Аз Қайсарияи Филиппӣ то Қайсарияи Маритима давраи аз соати сеюм то соати нӯхумро ифода мекунад, ки дар соати шашум чудо мешавад. Нуқтаи ҷудоии Қайсария то Қайсария Кӯҳи Тағйири Шакл буд. Кӯҳи Тағйири Шакл ду хатти дигарро ба нишонаи роҳи се қадам, ки панҷ рӯз пеш аз қонуни якшанбегии Пантикост воқеъ мешавад, мутобиқ месозад.

Дар кӯҳ Худои Падар бори дуюм суҳан гуфт. Бори аввал Ё дар таъмиди Масеҳ суҳан гуфт, бори охир бошад, каме пеш аз салиб.

Акнун ҷонам музтариб аст; ва чӣ гӯям? Эй Падар, Маро аз ин соат наҷот деҳ; лекин барои ҳамин ба ин соат расидам. Эй Падар, номи Худо чалол деҳ. Он гоҳ овозе аз осмон омад, ки мегуфт: «Ҳам онро чалол додам, ва боз чалол хоҳам дод». Пас мардумоне ки дар он ҷо истода буданд ва онро шуниданд, мегуфтанд, ки раъд шуд; дигарон мегуфтанд: «Фариштае ба Ё суҳан гуфт». Юҳанно 12:27–29.

Худо номи Худо чалол медиҳад, вақте ки саду чилу чор ҳазорро мӯҳр мезанад ва номи Худо бар онҳо менависад.

Он касеро, ки ғолиб меояд, сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳаргиз берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ, ва номи шаҳри Худои Худ, ки Ерусалими Нав аст, ки аз осмон аз ҷониби Худои Худ нозил мешавад, хоҳам навишт; ва номи нави Худо низ бар ӯ хоҳам навишт. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:12, 13.

Дар кӯҳи Тағйири Сурат, танҳо Петрус, Яқуб ва Юҳанно аз миёни шогирдон ҳозир буданд, ҳамчунон ки онҳо хангоми эҳёи духтари Ёирус ва боз дар Ҷатсамонӣ низ ҳозир буданд. Ҷатсамонӣ, монанди суҳан гуфтани Падар дар Юҳанно боби дувоздахум, маҳз пеш аз салиб фаро расид. Ҷатсамонӣ маънои «ҷархушти рағған»-ро дорад, ки озмоиши рағғани бокираҳоро муайян месозад. Ҷатсамонӣ ҳамон «бӯҳрон»-ест, ки ҷонро «рӯ ба рӯ бо марг» меоварад, ва бокираҳои доно аз озмоиш мегузаранд, зеро дар озмоиши дуҷони маъбад онҳо рӯ ба рӯ бо ҳаёт омаданд, чунон ки Исо дар давоми сӣ рӯз «рӯ ба рӯ» таълим дод.

Бори нахуст Падар дар таъмиди Масеҳ суҳан гуфт, ва бори нахусте ки Ё танҳо Петрус, Яқуб ва Юҳанноро бо Худ гирифт, он хангоме буд, ки духтари дувоздахсолаи Ёирус эҳё карда шуд. Эҳёи он бокираи дувоздахсола бо таъмиди Масеҳ мувофиқат мекунад, ки рамзи қудрати эҳё мебошад. Эҳёи духтари Ёирус бо таъмиди Масеҳ ва Қайсарияи Филиппӣ мувофиқат мекунад. Ҷатсамонӣ ва изтироби Масеҳ, вақте ки Падар андаке пеш аз салиб

сухан гуфт, бо Қайсарияи Маритима мувофиқат мекунанд.

Сатр бар сатр, Петрус намояндаи он яксаду чилу чаҳор ҳазорест, ки дар Қайсарияи Филиппӣ муҳр зада мешаванд, ҳангоме ки номи Шимъун Бар-Юно ба Петрус иваз мегардад. Пас аз он ки дар Панийум, яъне Қайсарияи Филиппӣ, муҳр зада шуд, Петрус ба соати шашуми Кӯҳ меравад, ки дар он ҷо ҳамчун парчае барафрошта мешавад, дар ҳоле ки роҳи худро идома медиҳад, то ба даъвати Курнилиус дар Қайсарияи Маритима посух гӯяд. Дар Қайсарияи Филиппӣ Петрус ҷамъомади урдугоҳи Эксетерро бо муҳри Худо ва паёми Нидои Нимашаб, ки бояд эълон намояд, тарк мекунад. Паёми Ислому, чунон ки бо иди қарнаӣҳо муаррифӣ шудааст, Петрусро ба сӯи Қайсария қанори баҳр мебарад. Паёми Ислому Петрусро ба пеши назари чаҳон боло мебардорад, зеро Петрус омадани нубуввати Ислому пеш аз иди қарнаӣҳо пешгӯӣ кардааст.

Инак, Ман пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва саҳмгини Худованд Илос-пайғамбарро назди шумо мефиристам; ва ӯ дили падаронро сӯи фарзандон, ва дили фарзандонро сӯи падаронашон хоҳад гардонид, мабодо Ман омада, заминро бо лаънат бизанам. Малокӣ 4:5, 6.

Хат бар сари хат, паёми Илос ҳамон паёмест, ки бар асоси ҳамоҳанг сохтани падарон бо фарзандонашон бино шудааст. Илос Падар Миллер буд, ки фарзандони худро ба тасвир меорад. Яксаду чилу чор ҳазор фарзандони Вилиам Миллер мебошанд, ва гардонидани дилҳои Миллер ба сӯи фарзандонаш ин аст, ки таърихи миллерӣ бо таърихи Илос ҳамоҳанг карда шавад, ҳамчунин Яҳёи Таъмиддиҳанда бо паёмоваре, ки бо яксаду чилу чор ҳазор алоқаманд аст. Яке аз унсурҳои ҳамоҳангии ин чор хат он аст, ки дар ҳар яке аз таърихҳои озмоиши Илос, Яҳё ва Миллер, ягона паёми ҳақиқати ҳозира — паёме буд, ки тавассути паёмовар меомад.

Ва Илос, ки аз тишбиёни соқинони Чилбод буд, ба Аҳъоб гуфт: «Ба ҳаёти Парвардигор Худои Исроил, ки ба ҳузури Ӯ истодаам, дар ин солҳо на шабнам хоҳад буд ва на борон, магар мувофиқи каломи ман». 3 Подшоҳон 17:1.

Хоҳар Уайт равшан баён мекунад, ки онҳое, ки паёми Юҳанноро, ки Исо ӯро Илос номид, напазируфтанд, аз таълимоти Исо ҳеҷ баҳрае намебурданд; ҳамчунин онҳое, ки паёми Миллерро, ки ҳамчун паёми фариштаи аввал муаррифӣ шудааст, рад карданд, аз паёми фариштаи дуюм ҳеҷ баҳрае гирифта наметавонистанд. Ҳамроҳи эълони Илос, ки борон танҳо ба амри ӯ хоҳад омад, озмоиши ниҳой низ буд, ки фармони интиҳоб қардан миёни паёми Илос ё паёми Баалро дар бар мегирифт. Рамзи нубуввати «то қай» Кӯҳи Кармили Илосро бо қонуни якшанбе мувофиқ месозад.

Пас Аҳъоб назди тамоми банӣ-Исроил фиристод, ва анбиёро ба кӯҳи Кармил ҷамъ овард. Ва Илос назди тамоми қавм омад ва гуфт: «То ба қай миёни ду андеша лағон-лағон меравед? Агар Худованд Худост, Ӯро пайравӣ кунед; вале агар Баал, пас ӯро пайравӣ кунед». Ва қавм ба ӯ як қалима ҳам ҷавоб надоданд. Он гоҳ Илос ба қавм гуфт: «Ман, танҳо ман, ҳамчун набии Худованд боқӣ мондаам; вале анбиёи Баал қорсаду панҷоҳ нафар мебошанд. Пас, бигзор ба мо ду гӯсола диҳанд; ва онҳо як

гӯсоларо барои худ интиҳоб кунанд, онро пора-пора намоянд ва бар ҳезум бигузоранд, вале зери он оташ нагузоранд; ва ман гӯсолаи дигарро муҳайё хоҳам кард ва бар ҳезум хоҳам гузошт, ва зери он оташ нахоҳам гузошт. Ва шумо ба номи худоёни худ бихонед, ва ман ба номи Худованд хоҳам хонд; ва он Худое ки бо оташ ҷавоб диҳад, ҳамон Худо бошад». Ва тамоми қавм дар ҷавоб гуфтанд: «Ин сухан некӯст». 3 Подшоҳон 18:20–24.

Санчиши Кармил интиҳоби миёни ду паём буд. Ин санчише буд миёни нубуввати ҳақ ва нубуввати козиб, ва миёни расул Илёс ва анбиёе ки бар сари суфраи Изобал менишастанд. Сухан дар бораи расул ва паём буд. Дар соли 1844 Кармил тақрор гардид, зеро Худованд санчишero ба амал овард, ки Миллерро ҳамчун набии ҳақ зоҳир намуд, ва паёми Миллерро ҳамчун шабнам ва борон. Тафрика миёни набии ҳақ ва паёми ҳақ, дар муқобили набии козиб ва паёми козиб, дар ҷамъомади хаймагии Exeter бо хаймаи Exeter ва хаймаи гурӯҳи Watertown таҷассум ёфт. Ду хайма, ки ҳақро дар муқобили козиб намояндагӣ мекарданд. Тафрикае ки дар Кармил ва дар таърихи соли 1844 сурат гирифт, дар Қайсарияи Филиппӣ шинохта мешавад, вақте ки Петрус мӯҳр карда мешавад ва ба Кӯҳ ҳамчун парчам боло бурда мешавад. Ў боло бурда мешавад, зеро иддао карда буд, ки паёми ӯ ягона паёми ҳақи борони охир аст. Ў вақте боло бурда шуд, ки пешгӯии ӯ ба иҷро расид.

Чашни карнайҳо сеюмин озмоиши санчишист дар мавсими Панतिकост, ва пеш аз ин озмоиши санчишӣ Петрус муайян месозад, ки Ислom бояд раҳо гардад, то оғози эълони Нидои Нисфи Шабро нишон диҳад. Иҷрои нубувват ҳамон чизе буд, ки фарқиятро миёни миллериён ва протестантҳо падида овард; он протестантҳо намояндагони қавми аҳди пешинанд, ки аз онҳо мегузаранд. Илёс шахсан анбиёи козибро кушт, пас аз он ки фарқияти миёни ҳақ ва ботил ошкор гардид. Ин фарқият дар чашни карнайҳо, хангоме ки пешгӯии марбут ба Ислom иҷро мешавад, ба амал меояд.

Нидои нимашаби таърихи миллериёи пешгӯие буд, ки ислоҳ карда шуд ва баъдан иҷро гардид. Он 22 октябри соли 1844 иҷро шуд, дар ҳоле ки фаҳмиши ибтидоии Миллер аз Нидои нимашаб соли 1843 буд. Самуэл Сноу таҷассумгари ислоҳи ин паём мебошад, ва паёми ӯ ҳамчун паёми «ҳақиқии» Нидои нимашаб маъруф гардид.

Соли 1844 намунае буд аз фарқияти байни паёми Миллер ва паёми протестантҳо. Дар ҷараёни озмоиш протестантҳо аз ҷониби Миллер кушта шуданд ва сипас онҳо ба протестантизми муртад, духтарони Рум, коҳинони Изобал табдил ёфтанд. Ин фарқият тавассути ё пазируфтани ё рад кардани паёми нубувватӣ зоҳир гардид. Бо Юҳанно ва Миллер паёми нубувватӣ паёми дурӯғини қавми аҳди пешинаро, ки аз онҳо мегузаштанд, фош кард. Паёми Илёс эълон мекард, ки ҷуз бо сухани ӯ борон нахоҳад буд, ва пас аз сеюним сол озмоиши он даъво бояд зоҳир мегардид.

Ва чун Аҳъоб Илёсро дид, Аҳъоб ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳамон кас ҳастӣ, ки Исроилро ба изтироб меоварӣ?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Ман Исроилро ба изтироб наовардаам; балки ту ва хонадони падари ту, зеро ки шумо аҳкоми Худовандро тарк кардаед, ва ту аз Баалим пайравӣ намудай. Пас акнун бифирист ва тамоми Исроилро назди ман бар кӯҳи Кармил ҷамъ овар, ва низ чорсаду панҷоҳ пайғамбари Баал ва чорсад пайғамбари ашераҳоро, ки аз суфраи Изобал меҳӯранд». 3 Подшоҳон 18:17–19.

Фарқияти байни дурӯғин ва ҳақиқӣ, хоҳ фиристода бошад ва хоҳ паём, дар чараёни озмоише маълум гардид, ки иттиҳомхоро ҳам бар зидди паём ва ҳам бар зидди фиристода дар бар мегирифт. Илёс ҳамон касе буд, ки ўро ба ошуфта сохтани Исроил муттаҳам мекарданд, зеро паёми ӯ боронро боздошта буд. Агар дар Исроил борон пайваста меборид, ҳеҷ масъалае дар бораи Илёс бардошта намешуд. Асоси баҳс бар пешгӯии Илёс ва иҷро шудани он дар тӯли сею ним сол қарор дошт.

Ҳангоме ки Петрус дар санчиши ҳалқунандаи Қайсарияи Филиппӣ қарор дорад, ки он иди карнайхост, ва ҳамчунин он ҷоест, ки ҳар раҳо карда мешавад, оғози паёми Нидои Нимашаб муайян мегардад. Петрус, мисли Ильёс, тозаноҳон шоҳиди тасдиқи пешгӯии худ гардидааст, ва фарқ миёни ҳақиқӣ ва дурӯғин барои ҳама ошкорона нишон дода шудааст. Тасдиқи пешгӯӣ бо иди карнайҳо ифода меёбад, ки ҳамон санчиши ҳалқунанда аст. Ин пешгӯӣ ҳам дар соли 1840 ва ҳам дар соли 1844 ба таври намунавӣ таҷассум ёфт, ки дар он пешгӯӣ ислоҳ гардида, баъдан ба амал меояд. Пешгӯии ислоҳшудаи Ҷосайя Литч фариштаи аввалро дар 11 августи 1840 қувват бахшид, ва пешгӯии соли 1843 аз ҷониби Миллер аз ҷониби Сноу ислоҳ карда шуд.

«Дар соли 1840 боз як иҷрошавии назарраси нубувват таваҷҷуҳи васеъро барангехт. Ду сол пеш аз он, Ёўшиё Литч, яке аз воизони пешсафе, ки омадани дуёми Масеҳро мавъиза мекард, тафсири бар Ваҳй 9 нашр намуда, сукути Империяи Усмониро пешгӯӣ карда буд. Мувофиқи ҳисобҳои ӯ, ин қудрат бояд... дар 11 августи соли 1840 сарнагун мешуд, вақте ки метавон интизор буд, ки қудрати усмонӣ дар Константинопол шикаста гардад. Ва ман бовар дорам, ки ҳамин тавр хоҳад шуд».

«Дар ҳамон вақти маҳз муайяншуда Туркия, ба воситаи сафирони худ, Ҳимояи қудратҳои муттаҳидаи Аврупо ро пазируфт ва ба ин васила худро зери назорати миллатҳои масеҳӣ қарор дод. Ин воқеа пешгӯиро ба таври дақиқ ба ҷо овард. Вақте ки ин маълум гардид, анбӯҳи зиёде ба дурустии усулҳои тафсири нубувват, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд, мӯътақид шуданд, ва ба ҳаракати адвентӣ тақони шигифтангезе дода шуд. Ашхоси донишманд ва соҳибмақом бо Миллер ҳамроҳ шуданд, ҳам дар мавъиза кардан ва ҳам дар нашр кардани ақидаҳои ӯ, ва аз соли 1840 то 1844 ин кор бо суръат густариш ёфт». «Муборизаи Бузург», 334, 335.

Пешгӯии Литч дар бораи Ислоҳ буд, ва пешгӯии Сноу дар бораи дари баста. Вақте ки пешгӯии Литч иҷро шуд, усуле, ки паёмро барқарор намуда буд, пазируфта шуд, ва онҳое ки паёмро қабул карданд, бо паёмрасон «муттаҳид» шуданд. Ҳам паём ва ҳам паёмрасон дар иҷрои он пешгӯӣ шинохта шуданд. Пешгӯии Литч дар бораи Ислоҳ буд, ва пешгӯии Сноу дар бораи дари баста.

«Ман дидам, ки халқи Худо бо шодӣ ва интизорӣ ба Парвардигори худ менигаристанд. Аммо Худо қасд дошт онҳоро биозмояд. Дастӣ Ё иштибоҳро дар ҳисоб кардани давраҳои нубувватӣ пӯшонид ба буд. Онҳое ки мунтазири Парвардигори худ буданд, ин иштибоҳро дарнаёфтанд, ва донишмандтарин мардоне низ, ки ба он вақт муқобилат мекарданд, натавонистанд онро бубинанд. Худо ирода карда буд, ки қавми Ё бо ноумедӣ рӯ ба рӯ шаванд. Вақт гузашт, ва онҳое ки бо интизории шодмонӣ

Наҷотдиҳандаи худро интизор буданд, ғамгин ва рӯҳафтода шуданд, дар ҳоле ки онҳое ки зоҳир шудани Исоро дӯст намедоштанд, балки паёмо аз тарс пазируфта буданд, хурсанд шуданд, ки Ё дар вақти интизоршуда наомад. Ётирофи имони онҳо ба дил таъсир накарда буд ва ҳаётро пок насохта буд. Гузаштани он вақт ба таври комил ҳисоб шуда буд, то чунин дилҳоро ошкор созад. Онҳо аввалин касоне буданд, ки рӯй гардонида, бар он ғамзадагон ва ноумедшудагон, ки дар ҳақиқат зоҳир шудани Наҷотдиҳандаи худро дӯст медоштанд, истехзо карданд. Ман ҳикмати Худоро дидам, ки кавми Худро меозмуд ва ба онҳо имтиҳони амиқу ҷўяндае меод, то он касонро ошкор созад, ки дар соати озмоиш пас хоҳанд кашид ва ақиб хоҳанд гашт.»

«Исо ва тамоми лашкари осмонӣ ба онҳое, ки бо интизориёти ширин орзуи дидани Ёро доштанд, ки ҷонҳояшон Ёро дӯст медошт, бо ҳамдардӣ ва муҳаббат менигаристанд. Фариштагон гирди онҳо парвона буданд, то онҳоро дар соати озмоишашон қувват бахшанд. Онҳое ки қабули паёми осмониро беътиноӣ карда буданд, дар торикӣ гузошта шуданд, ва ғазаби Худо бар онҳо аланга гирифт, зеро онҳо намехостанд нуҷро, ки Ё аз осмон ба онҳо фиристода буд, қабул кунанд. Он мўъминони вафодор ва ноумедшуда, ки наметавонианд бифаҳманд, чаро Худовандашон наомад, дар торикӣ гузошта нашуданд. Боз онҳо ба Китобҳои Муқаддаси худ роҳнамоӣ карда шуданд, то давраҳои нубуввати ҷустуҷў кунанд. Дастӣ Худованд аз рӯи рақамҳо бардошта шуд, ва иштибоҳ фаҳмонида шуд. Онҳо диданд, ки давраҳои нубувватӣ то соли 1844 мерасиданд, ва ҳамон далеле, ки онҳо барои нишон додани он ки давраҳои нубувватӣ дар соли 1843 анҷом меёфтанд пеш оварда буданд, исбот мекард, ки онҳо дар соли 1844 ба поён мерасанд. Нур аз Қаломи Худо бар мавқеи онҳо дурахшид, ва онҳо замони таъхирро кашф карданд — “Гарчи он [рӯё] таъхир кунад, онро интизор шав.” Дар муҳаббати худ ба омадани фаврии Масеҳ, онҳо таъхири рӯёро аз назар гузаронида буданд, ки он барои ошкор намудани интизоркунандагони ҳақиқӣ пешбинӣ шуда буд. Боз онҳо нуктаи муайяни вақт доштанд. Аммо ман дидам, ки бисёре аз онҳо наметавонианд аз ноумедии саҳти худ болотар бархезанд, то он дараҷаи ғайрат ва нерӯро соҳиб шаванд, ки имонашонро дар соли 1843 тавсиф карда буд.»

«Шайтон ва фариштагони ӯ бар онҳо ғолиб омаданд, ва онҳое ки паёмо қабул намекарданд, худро барои доварии дурбинона ва хиради худ табрик меғуфтанд, ки он ғумроҳиро, ҷунон ки онро меномиданд, назируфтаанд. Онҳо дарк намекарданд, ки маслиҳати Худоро бар зидди худ рад мекунанд ва дар иттиҳод бо Шайтон ва фариштагони ӯ амал менамоянд, то кавми Худоро, ки паёми аз осмон фиристодашударо зиндагонӣ мекарданд, ба ҳайрату саргардонӣ андозанд.»

«Имонидорон дар ин паём дар қалисоҳо зулм дида буданд. Муддате онҳое ки намехостанд паёмо бипазиранд, аз тарс боздошта мешуданд, то эҳсосоти дилҳои худро ба амал наоранд; аммо гузаштани вақт эҳсосоти ҳақиқии онҳоро ошкор сохт. Онҳо мехостанд шаҳодатеро хомӯш кунанд, ки мунтазирон худро маҷбур медиданд онро баён намоянд, яъне ин ки давраҳои нубувватӣ то соли 1844 тўл кашаанд. Имонидорон бо равшанӣ хатои худро шарҳ доданд ва сабабҳои баён карданд, ки чаро онҳо Худованди худро дар соли 1844 интизор буданд. Муҳолифони онҳо бар зидди далелҳои қавие, ки пешниҳод шуда буд, ҳеҷ бурҳоне оварда наметавонианд. Бо вучуди ин, ҳашми қалисоҳо

аланга гирифт; онҳо қатъиян тасмим гирифтанд, ки ба далелҳо гӯш надиханд ва шаҳодатро аз калисоҳо берун нигоҳ доранд, то дигарон онро нашунаванд. Онҳое ки чуръат намекарданд нуреро, ки Худо ба онҳо дода буд, аз дигарон дарег доранд, аз калисоҳо хориҷ карда шуданд; аммо Исо бо онҳо буд, ва онҳо дар нури рӯи Ёшодмон буданд. Онҳо барои пазируфтани паёми фариштаи дуҷум омода карда шуда буданд».
Early Writings, 235–237.

Петрус як намояндаи яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, ки монанди Литч пешгӯии ислоҳшудаеро дар бораи Ислон ва анҷоми як подшоҳӣ пешкаш мекунад; ва монанди Сноу, Петрус низ пешгӯии ислоҳшудаеро дар бораи дари баста пешкаш менамояд. Паёми Литч дар бораи войи дуҷуми Ислон пешгӯии берунӣ буд, ва дари бастаи Сноу пешгӯии дохилӣ буд. Барои Сноу қор он вақт оғоз ёфт, ки Худованд дастӣ Худро аз рақамҳо дур кард, ва он гоҳ дида шуд, ки ҳамон далеле, ки пештар гумон мерафт соли 1843-ро исбот мекунад, дар асл 22 октябри соли 1844-ро исбот менамояд. Барои Литч он як ҳисобе буд, ки хангоми иҷро шудани фариштаи Ваҳй 10-ро фуруд овард, то бар замин ва баҳр биистад.

Далели он ки Литч пешгӯии худро даҳ рӯз пеш аз иҷро шудани он аз нав ҳисоб кард, қори ислоҳи як пешгӯии пешинаро ҳамчун санҷиш муайян мекунад. Оё оғози соли 1840 ва анҷоми соли 1844 дар ҳақиқат рамзи нубуввати пешгӯие мебошанд, ки аз нав ҳисоб карда мешавад, то Нидои ҳақиқии Нисфи Шаб гардад? Оё алфа ва омегаи таърихи миллерӣ, ки бо эълони Нидои Нисфи Шаб анҷом ёфт, дар ҳақиқат хусусиятҳои нубуввати Нидои ҳақиқии Нисфи Шаби яксаду чилу чор ҳазорро намунавӣ месозад?

Дар ҳар ду давраи эълони пешгӯии ислоҳшуда, зиддият бар зидди паёми миллерӣ зоҳир гардид, зеро он паём мардумро ба изтироб меовард. Хангоме ки Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ меистад, дар бораи он паём ихтилофе падид меояд, ки пеш аз Қайсарияи Филиппӣ оғоз ёфта буд, зеро ин иҷрошавӣ тасдиқ мекунад, ки танҳо бо каломи Петрус буд, ки паёми борон нозил мегашт. Қайсарияи Филиппӣ иди қарнаӣҳо мебошад ва бо он мутобиқат дорад, ки Масеҳ ду шоғирдро, ки фариштаи дуҷумро намояндагӣ мекунанд, фиристод, то ҳари Ислонро воз кунанд. Воз шудани ҳари Ислон аз оғози паёми Нидои Нимашаб дар ҷамъомади урдугӯҳии Эксетер хабар медиҳад, зеро Самуэл Сноу, ки бо асп як рӯз дертар, 13 август, расид ва ба ҷойи он ки дар рӯзи ифтитоҳ ҳозир шавад, таъхир карда буд, поёни вақти таъхир ва оғози паёмеро нишон медиҳад, ки хангоме ки он ҷамъомад дар рӯзи 17-ум ба анҷом расид, ҷун мавҷи азими об бардошта мешуд.

Баҳси таърихи миллеритӣ, айбдоркунии подшоҳ Аҳъоб ва муқовимати яҳудиёни баҳсҷӯ хангоми ворид шудани Масеҳ ба Ерусалим — ҳамаи инҳо баҳсеро муайян месозанд, ки ба анҷоми худ дар иди қарнаӣҳо мерасад, вақте ки ҳар қушода мешавад. Қушода шудани ҳар тасдиқи нубувватест, ки дар оғоз, дар Қайсарияи Филиппӣ, дари бастаро бар адвентизм муайян мекунад, ва дар охири ин давра, дар Қайсарияи Маритима, низ дари бастаро. Ҳар рамзи Ислон аз войи сеюм аст, ки бар Иёлотӣ Муттаҳида, аз ҷумла бар Нэшвилл, Теннесси, зарба мезанад. Пешгӯии иҷронашудаи 18 июли соли 2020 ҳоло тадриҷан ислоҳ карда мешавад, зеро Худованд дастӣ Худро дур месозад ва Ваҳйи Исои Масеҳро аз мӯҳр мебарорад. Он аз мӯҳр баровардан дар биёбон дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт.

Рӯъёи Дониёл 11

Иди карнайҳо рамзи карнайи ҳафтум аст, ки войи сеюм мебошад, ки Ислом аст. Карнай паёми берунаи огоҳкунанда аз ҷанг аст, аммо онро ҳамчунин метавон ҳамчун даъвати дохилӣ ба маҷлиси муқаддас фаҳмид. Ҳамчун санҷиши ошкоркунандае, ки ҳангоми ба анҷом расидани сӣ рӯзи озмоиши маъбади дуҷум оғоз меёбад, он ҳам паёми беруна ва ҳам дохилӣ мебошад. Аввалин озмоиши бунёдӣ дар баҳори соли 2024 бо рӯъёи берунии зиддимасех, ҷунон ки дар Дониёл 11:14 тасвир шудааст, фаро расид.

Ва дар он айём бисёре бар зидди подшоҳи ҷануб бархезанд; ва авбошони қавми ту низ худро боло хоҳанд бурд, то ки рӯъёро барқарор созанд; вале онҳо фурӯ хоҳанд афтод. Дониёл 11:14.

Ояти пешин Паниумро муаррифӣ кард, ва шаҳодати Паниум то ояти понздаҳум идома меёбад.

Зеро подшоҳи шимол боз хоҳад гашт, ва лашкари бисёртар аз пешинаро ба майдон хоҳад овард; ва баъд аз ҷанд сол, ҳатман бо сипоҳи бузург ва бо молу мулки фаровон хоҳад омад. Дониёл 11:13.

Подшоҳи шимол дар оятҳои даҳум то понздаҳум қудрати намоёндагии папагист, ки дар ояти даҳум бо Роналд Рейган муаррифӣ шудааст, вақте ки девори пардаи оҳанин бардошта шуд, ҷунон ки бо сукути Девори Берлин дар 9 ноябри соли 1989 рамзӣ нишон дода шуд. Ояти шонздаҳум бардошта шудани девори ҷудоии калисо ва давлатро дар қонуни якшанбе нишон медиҳад. Оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ ҷанги Украинаро, ки дар соли 2014 оғоз ёфт, ифода мекунанд, ва ояти сиздаҳ интиҳоботи соли 2024-ро муайян мекунад, вақте ки Трамп, ҳаштумин президент аз замони Рейган, ки ҳамчунин ҳаштумин президентест, ки аз ҳафт президенти пешин мебошад, бо қудрати бештар «бозмегардад», зеро вақте ки ӯ бозмегардад, ӯ «бо лашкари аз пештара бузургтар пеш хоҳад омад, ва албатта баъд аз ҷанд сол хоҳад омад». «Ҷанд сол» ҳамон чор соли Ҷо Байден аст.

Пас аз соли 2024, мувофиқи ояти сиздаҳум, Рум худро ба таърихи нубуввати Паниум ворид хоҳад кард. 8 майи соли 2025 аввалин папа аз замини ҷалолманди рӯҳонӣ интиҳоб карда шуд ва ӯ номи Лео-ро баргузид, ки бо худ бисёр хусусиятҳои муҳими нубувватӣ дорад. Сипас, дар ояти понздаҳум ҷанг оғоз мегардад.

Пас подшоҳи шимол омада, ҳисор хоҳад бардошт ва шаҳрҳои бисёр мустаҳкамро хоҳад гирифт; ва бозуҳои ҷануб истодагарӣ нахоҳанд кард, на қавми баргузидаи ӯ низ, ва ҳеҷ қуввате барои муқобилат нахоҳад буд. Дониёл 11:15.

Ҷанги Паниум дар ояти понздаҳум оғоз мешавад, ва ҳайвони заминӣ, ки бо Доналд Трамп намоёндагӣ мешавад, подшоҳии ҷанубро мағлуб хоҳад кард. Подшоҳи ҷануб дар ояти ёздаҳум бо Украина, қудрати вакилии папагӣ, ки аз ҷониби қудрати вакилии папагии ояти даҳум — Иёлотӣ Муттаҳида — маблағгузорӣ ва дастгирӣ мешуд, ҷангро оғоз намуд. Подшоҳи ҷануб дар ҷанги Рафия ғолиб меомад, вале дар пайомади он пирӯзӣ, ҳалшавии тадриҷӣ, ки ҳамеша бо заволи як подшоҳии аждаҳогини ҷануб алоқаманд аст, подшоҳи

чанубро дар мавқеи бисёр осебпазир боқӣ мегузорад, дар ҳоле ки подшоҳи шимол бозмегардад, аз ҳар вақти дигар нерумандтар, ва барои ҷанги Паниум омодагӣ мебинад. Русия ва Путин подшоҳи ҷануб мебошанд, вақте ки Иёлоти Муттаҳида дар соли 2014 ҷанги Украинаро оғоз намуд. Дар соли 2022 ҳуҷум оғоз ёфт ва ҳун ҷорӣ шуд. Дар соли 2024 подшоҳи шимол бозгашт.

Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ қарор дорад, ки он оғози эълони паёми Нидои Нимашаб мебошад. Петрус, монанди Илёс ва Миллериён, ки бо Литч ва Сноу намоёндагӣ шудаанд, қаблан пешгӯии дари баста ва Исломо баён кардааст. Иҷрои он фарқияти миёни паёмҳои ҳақиқӣ ва козиби борони охирин, ва фиристодагон/паёмрасони ҳақиқӣ ва козибро муайян месозад. Паёми Петрус паёми ислоҳшудаи Нашвилл ва Ислом аст, ва вақте ки ӯ дар Қайсарияи Филиппӣ истодааст, ӯ дар Паниум меистад, ҷанге, ки ба қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум мебарад. Иҷрои пешгӯии Петрус оғози эълони Нидои Нимашабро муайян месозад, вақте ки Ислом раҳо карда мешавад, ки он ҳамчунин, сатр бар сатр, ҳангоми фаро расидани ҷанги Паниум мебошад.

Рӯёи Дониёл даҳ

Иди найҳои карнай рамзи карнайи ҳафтум аст, ки войи сеюм мебошад, ки Ислом аст. Карнай паёми ҳушдор аст, ҳамчунин даъвате ба маҷлиси муқаддас. Он ҳамчунин санҷиши маҳакест, ки ҳангоме оғоз меёбад, ки сӣ рӯзи озмоиши маъбади дуум ба анҷом мерасад. Нахустин рӯёи бунёдии берунии озмоиши зиддимасеҳ дар баҳори соли 2024 фаро расид, ва дуумин рӯёи дохилии озмоиши Масеҳ, чунон ки дар Дониёл 10 нишон дода шудааст, дар соли 2026 фаро расид.

Пас, ман ҷашмони худро боло бардоштам ва назар андохтам, ва инак, марде муайянро дидам, ки либоси катон дар бар дошт, ва миёни ӯ бо тиллои ноби Уфаз баста шуда буд; бадани ӯ низ мисли забарҷад буд, ва рӯи ӯ чун намуди барқ, ва ҷашмонаш мисли ҷароғҳои оташ, ва бозувонаш ва пойҳояш ба ранг мисли миси сайқалёфта, ва овози суҳанонаш мисли овози анбӯҳи мардум буд.

Ва танҳо ман, Дониёл, ин рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, он рӯёро надиданд; лекин ларзиши азиме бар онҳо фурӯ афтод, ба тавре ки гурехтанд, то худро пинҳон кунанд.

Бинобар ман танҳо мондам ва ин рӯёи бузургро дидам, ва дар ман ҳеҷ қуввате намонд; зеро зебоии ман дар ман ба фасод мубаддал гардид, ва ман ҳеҷ қуввате нигоҳ надоштам.

Вале овози суҳанони ӯро шунидам; ва чун овози суҳанони ӯро шунидам, ба рӯям хоби гароне бар ман афтод, ва рӯям сӯи замин буд.

Ва инак, дасте маро ламс кард, ки маро бар зонуҳоям ва бар кафи дастонам бардошт. Ва ба ман гуфт: «Эй Дониёл, марди бисёр маҳбуб, суҳанонеро, ки ба ту меғӯям, бифаҳм, ва рост биист; зеро акнун ман назди ту фиристода шудаам». Ва ҳангоме ки ин суҳанро ба ман гуфт, ман ларзон бархостам. Он гоҳ ба ман гуфт: «Эй Дониёл, матарс; зеро аз рӯзи аввале ки дили худро бар фаҳмидан ва фурӯтан сохтани худ пеши Худоят ниҳодӣ,

суханони ту шунида шуданд, ва ман барои суханони ту омадаам. Аммо мири салтанати Форс бисту як рӯз ба ман муковимат кард; вале инак, Микоил, яке аз мирони аввалин, омад, то маро мадад кунад; ва ман он ҷо назди подшоҳони Форс мондам. Ва акнун омадаам, то туро бифаҳмонам, ки дар айёми охир бар қавми ту ҷӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро ки рӯё ханӯз барои рӯзҳои бисёр аст». Ва ҳангоме ки чунин суханонро ба ман гуфт, рӯямро сӯи замин ниҳодам ва гунг шудам.

Ва инак, касе монанди шабоҳати фарзандони одам лабҳои маро ламс кард; пас даҳонамро кушодам ва сухан гуфтам, ва ба он касе ки пеши ман меистод, гуфтам: Эй оғои ман, аз ин рӯё дардҳоям бар ман бозгаштанд, ва ҳеҷ қуввате дар худ нигоҳ надоштам. Зеро ҷӣ гуна бандаи ин оғоям метавонад бо ин оғоям сухан гӯяд? зеро, дар ҳаққи ман, дарҳол ҳеҷ қуввате дар ман намонд, ва нафасе низ дар ман боқӣ намонд.

Сипас боз касе, ки ба сурати одаме монанд буд, омада маро ламс кард ва маро қувват бахшид, Ва гуфт: «Эй марди бисёр маҳбуб, натарс; озоиштагӣ бар ту бод; қавӣ бош, оре, қавӣ бош». Ва ҳангоме ки ӯ бо ман сухан гуфт, ман қувват гирифтам ва гуфтам: «Бигзор оғои ман сухан гӯяд, зеро ту маро қувват бахшидӣ». Донёл 10:5–19.

Дониёл дар рӯзи бисту дувум рӯёи Саркоҳини осмониро дар айёми охир мебинад. Рӯёи Рум, ки рӯёро барқарор месозад, озмоиши бунёдӣ ва алфои соли 2024 буд, ва рӯёи Масех озмоиши маъбад аст. Он ҷудоии он синфиро ба вучуд меоварад, ки аз Дониёл мегурезанд ва худро пинҳон мекунад. Он синф зери дурӯғҳо ва ботил пинҳон мешавад, ва ба ҳамин сабаб онҳо гумроҳии сахтро қабул мекунад.

Сипас ба Донёл се бор даст расонда мешавад: аввал Ҷабраил, баъд Масех, ва бори сеюм боз Ҷабраил. Дар Қудси қудсҳо, вақте ки ба Донёл се бор даст расонда мешавад, ӯ таҳким ёфтавро ба тасвир меорад, зеро ин аз он оғоз меёбад, ки ҳангоми дидани рӯё ӯ ҳеҷ қуввате надошт, вале то ламси сеюм ӯ дар ниҳоят қувват мебахшад. Ӯ қувват меёбад, то дарк кунад он чиро, ки дар айёми охир бар сари қавми Худо хоҳад омад. Паёми нубувватӣ дар бораи он чи бар сари қавми Худо дар айёми охир меояд, ҳамон паёмест, ки дар дохили масали даҳ бокира таҷассум ёфтааст.

Дониёл бе ҳеҷ қувват оғоз мекунад, зеро рӯёи чун оинаи Масех ўро беқувват гузошт; аммо то анҷоми се ламс ӯ қувват меёбад, ва фармон — «қавӣ бош, оре, қавӣ бош» — тақрорест, ки ғариштаи дуҷум ё озмоиши дуҷумро нишон медиҳад. Озмоиши дуҷум озмоиши маъбад аст, ки дар он қавми Худо барои эълон кардани паёми Нидои Нисфи Шаб қувват мебинанд, ҳангоме ки анҷумани хаймавии Эксетер ба анҷом мерасад. Он озмоиш озмоиши маъбад аст, ки дар он санги қулоҳ, ки таҳкурсии ва санги қунҷ буд, ба санги аҷоиб ва ниҳони маъбад табдил меёбад ва ба ин васила анҷоми онро нишон медиҳад. Дониёл дар рӯзи бисту дуҷум қувват меёбад, вақте ки бо имон ба Қудси Ақдас дохил мешавад. Вақте ки ин корро мекунад, Ҷабраил ўро ламс мекунад, баъд Масех ўро ламс мекунад ва сипас Ҷабраил боз ўро ламс мекунад. Аз ин рӯ, Дониёл барои эълон кардани паём дар Қудси Ақдас қувват меёбад, он ҷо ки ӯ Масехро миёни ду ғаришта мебинад; ва он ҷой дар Қудси Ақдас, ки Масех дар миёна аст, курсии раҳмат аст, бо ду қаруби пӯшонанда, ки ба сӯи сандуқ менигаранд, ва он сандуқ аз нури ҷалоли Шекинаи Масех, ки бар тахти Худ нишастааст, мунаввар мегардад.

Рӯъёи Дониёл 10 ба таври нубувватӣ чунон сохтор ёфтааст, ки Дониёл ба ҷалоли Масеҳ ҳамчун Шекина бар тахти курсии раҳмат менигарад, дар ҳоле ки он ду карруби пӯшонанда ба даруни сандуқ назар медӯзанд!

Пеш аз иди карнайҳо Илёс эълон мекунад, ки паёми ӯ дар бораи борон ягона паёми борон аст, ки аз ҷониби Худованд мебошад, ва ӯ пешгӯие пеш мегузорад, ки анҷоми он бо намоише фаро мерасад, ки исбот мекунад кӣ фиристода аст ё нест ва кадомаш паём аст ё нест. Дар давоми сеюним сол пеш аз Кармил, подшоҳ Аҳъоб Илёсро мечуст, зеро давраи мубоҳисае ҳаст, ки пеш аз Кармил меояд. Кӯҳи Кармил фақат санчиши ҳалқунандаест, ки дар он ҳислат зоҳир мегардад. Ҳамон давра дар таърихи миллерӣ низ ҳамин шаҳодатро дар бар дошт, зеро онҳое ки аз паём нафрат доштанд, аминоро аз калисоҳо берун карданд, ва аминон баъд аз он паёме бардоштанд, ки мардумро аз миёни қавми собиқӣ аҳд, ки сукут карда буданд ва аз онҳо убур карда мешуд, берун меҳонд.

Петрус дар якшанбеи Қонуни Панतिकостӣ паёми Юбилро эълон мекунад, ки ин маънои онро дорад, ки Петрус ҳамон паёмро эълон мекунад, вақте ки давраи Фарёди Нисфишабӣ дар поёни ҷамъомади хаймагии Эксетер оғоз меёбад, ки он замоне оғоз ёфт, ки пешгӯии Петрус ислоҳ шуда буд, чунон ки паёмҳои Сноу ва Литч низ ислоҳ шуда буданд. Ҳамеша пеш аз иҷрои пешгӯӣ як мунозира ба миён меояд. Бинобар ин, мунозира пеш аз иҷрои пешгӯӣ оғоз меёбад.

Паёме, ки барои Аҳъоб, Изобал ва анбиёи вай, инчунин барои яҳудиёни баҳсҷӯи рӯзгори Масеҳ ва протестантҳои сукуткардаи таърихи миллеритӣ изтироб меоварад, аз ҷониби Петрус ҳамчун китоби Юил муайян карда мешавад. Пеш аз санчиши сеюми ҳалқунанда, ки бо кушода шудани ҳар ишорат шудааст, паёми Петрус аз ҷониби адвентизми Лаодикиягӣ мавриди ҳамла қарор мегирад, ва Петрус ба ин муқовимат чунин посух медиҳад, ки паёмрасонҳо маст нестанд, балки онҳо фақат иҷрошавии се боби Юил мебошанд. Се боби Юил бо маҳкумияти саҳт ва сӯзандаи адвентизми Лаодикиягӣ оғоз меёбанд. Ҳангоме ки ин паём ба ғӯши касоне мерасад, ки аз шароби саҳт маст шудаанд, онҳо воқуниш нишон хоҳанд дод. Онҳо Масеҳро ҳангоме ки Ё аз кӯҳ ба сӯи Уршалим фуруд меомад, рӯ ба рӯ шуданд, ва дар Уршалим боз Ёро рӯ ба рӯ шуданд.

Ҳар озод карда мешавад, даромад оғоз меёбад; яҳудиёни баҳсҷӯ меҳоҳанд паём хомӯш карда шавад. Исо идома медиҳад ва сипас меистад ва бар вақти охирини озмоишии Адвентизм дар рӯзи охирин ашк мерезад. Сипас дар Ерусалим боз як рӯёруй бо яҳудиён, ки меҳоҳанд мардум паёми худро бас кунанд. Вақте ки он рӯз офтоб фуру рафт, муҳлати озмоиш барои қавми яҳудӣ ба марҳилаи дигари худ расид. Раванди муқовимат то ба марги салиб идома меёбад, ва он ба таври ҷиддӣ бо эҳёи Лаъзор оғоз ёфт, ки расидани фариштаи дуҷум ва вақти таъхирро нишон дод.

«Байт-Ҳинё чунон ба Ерусалим наздик буд, ки хабари зинда гардонидани Лаъзор ба зудӣ ба шаҳр расид. Ба воситаи ҷосусоне ки мӯъҷизаро дида буданд, роҳбарони яҳудӣ зуд аз воқеа огоҳ шуданд. Дарҳол маҷлиси Шӯрои олий даъват карда шуд, то қарор диҳанд, ки чӣ бояд кард. Акнун Масеҳ ба таври комил қудрати Худо бар марг ва қабр ошкор карда

буд. Он мӯъчизаи азим далели ниҳоие буд, ки Худо ба одамон пешкаш намуд, ки Ў Писари Худо ба ҷаҳон барои начоти онҳо фиристодааст. Ин намоиши қудрати илоҳӣ ба андозае кофӣ буд, ки ҳар зехнеро, ки зери роҳбарии ақл ва вичдони мунаввар қарор дошт, қонеъ созад. Бисёре аз онҳое ки эҳёи Лаъзорро дида буданд, ба Исо имон оварданд. Аммо нафрати коҳинон нисбат ба Ў шиддат ёфт. Онҳо ҳамаи далелҳои камтари илоҳияти Ёро рад карда буданд, ва ин мӯъчизаи нав онҳоро танҳо ба ғазаб овард. Мурда дар рӯшноии пурраи рӯз ва дар пеши издиҳоми шохидон зинда гардонида шуда буд. Ҳеч ҳилае наметавонист чунин далелро инкор кунад. Маҳз ба ҳамин сабаб душмани коҳинон марговартар гардид. Онҳо беш аз ҳар вақти дигар азм карданд, ки кори Масеҳро боздоранд.»

«Саддуқиён, гарчане нисбат ба Масеҳ хайрхоҳ набуданд, бо вучуди ин нисбат ба Ў ба он дараҷа, ки фарисиён, пур аз бадхоҳӣ набуданд. Нафрати онҳо он қадар талх набуд. Аммо акнун онҳо саҳт ба изтироб афтада буданд. Онҳо ба эҳёи мурдагон бовар надоштанд. Бо пеш овардани ба истилоҳ илм, онҳо чунин мулоҳиза мекарданд, ки барои ҷисми мурда дубора ба ҳаёт оварда шудан ғайриимкон аст. Аммо бо чанд сухани Масеҳ назарияи онҳо фурӯ рехт. Ба онҳо нишон дода шуд, ки ҳам аз Навиштаҳо ва ҳам аз қудрати Худо беҳабаранд. Онҳо ҳеч гуна имкони аз байн бурдани таассуроте, ки ин мӯъчиза бар мардум гузошта буд, намедиданд. Чӣ гуна метавон мардумро аз Ў, ки тавониста буд қабрро аз мурдагони худ маҳрум созад, рӯйгардон кард? Хабарҳои дурӯғинро паҳн карданд, вале мӯъчизаро инкор кардан мумкин набуд, ва чӣ гуна таъсири онро безарар гардонанд, намедонистанд. То ин вақт саддуқиён нақшаи ба қатл расондани Масеҳро ҷонибдорӣ накарда буданд. Аммо пас аз эҳёи Лаъзор онҳо қарор доданд, ки танҳо бо марги Ў метавон маҳкумуниҳои беибоёнаи Ёро бар зидди онҳо боздошт». Хости асрҳо, 537.

Марги Лаъзор оғози чор рӯзе буд, ки Исо даранг кард. Марги ӯ омадани фариштаи дуҷумро ифода менамуд, ки оғози вақти дарангро нишон медиҳад. Эҳёи ӯ эҳёи ду шохидро дар 31 декабри соли 2023, бисту ду сол пас аз 9/11, нишон медиҳад. Эҳёи ӯ эҳёи устухонҳои хушкӣ мурдаи Ҳизкиёлро нишон медиҳад. Эҳёи ӯ ба воситаи офариниши Одам намунавор нишон дода шуда буд, ки он аз пайвастании инсоният, ки бо гил ифода мешавад, бо Улуҳият, ки бо нафаси ҳаёт ифода мешавад, иборат буд.

«Коҳинон ва пешвоёни яҳудиён аз Исо нафрат доштанд; аммо тӯдаҳои мардум барои гӯш додан ба суханони ҳикматомези Ў ва дидани қорҳои пурқудрати Ў гирд меомаданд. Мардум бо амиқтарин тавачҷӯх ба ҳаяҷон омада, бо изтироб аз паси Исо мерафтанд, то таълимоти ин Устои аҷоибро бишнаванд. Бисёре аз пешвоён ба Ў имон оварданд, аммо ҷуръат намекарданд имони худро эътироф кунанд, мабодо аз қуништ ронда шаванд. Коҳинон ва пирон қарор доданд, ки бояд қоре карда шавад, то диққати мардум аз Исо гардонда шавад. Онҳо метарсиданд, ки ҳама ба Ў имон хоҳанд овард. Онҳо барои худ ҳеч амният намедиданд. Онҳо бояд ё мақоми худро аз даст медоданд, ё Исоро ба қатл мерасониданд. Ва баъд аз он ки Ёро ба қатл мерасониданд, боз ҳам касоне мемонданд, ки ёдгориҳои зиндаи қудрати Ў буданд. Исо Лаъзорро аз миёни мурдагон зинда карда буд, ва онҳо метарсиданд, ки агар Исоро бикӯшанд, Лаъзор аз қудрати азими Ў шаҳодат хоҳад дод. Мардум гурӯҳ-гурӯҳ меомаданд, то он касеро бубинанд, ки аз мурдагон эҳё

шуда буд, ва пешвоён қасд карданд, ки Лаъзорро низ бикӯшанд ва ин ҳаяҷонро фурӯ нишонанд. Он гоҳ онҳо мардумро боз ба сӯи ривоятҳо ва таълимоти одамон, ба даҳяк додани наъно ва садоб мебурданд ва аз нав бар онҳо нуфуз пайдо мекарданд. Онҳо мувофиқа карданд, ки Исоро ҳангоме дастгир кунанд, ки танҳо бошад; зеро агар қасд мекарданд Ёро дар миёни издиҳом дастгир намоянд, вақте ки фикри ҳамаи мардум ба Ё машғул буд, онҳоро сангсор мекарданд». Early Writings, 165.

18 июли соли 2020 ду шохиди Ваҳй кушта шуданд ва фариштаи дуҷум ва вақти таъхир фаро расид. 31 декабри соли 2023 раванди эҳёи дузинаи оғоз ёфт. Қадами аввал таҳкурсии буд; қадами дуҷум бардоштани маъбад бар таҳкурсии буд. Калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум ин паёмро аз замони таваллуд ёфтаниш дар соли 1989 бад дид ва ҳанӯз ҳам онро бад мебинад. Акнун, ки шохидони манфуре, ки гумон мекарданд мурдаанд, боз зинда шудаанд, онҳо ин паёмро боз ҳам бештар бад хоҳанд дид. Онҳо дар бораи пешгӯии 18 июли соли 2020 бо заҳре баҳс хоҳанд кард, ҳамоно гуна ки яҳудиён нисбат ба эҳёи Лаъзор доштанд. Дар таърихи имтиҳони маъбад, Петрус ба айбҳои нодурусти онҳо бо ишора ба китоби Юил ҳамчун ҷавоби ҳамаи дурӯғҳои онҳо посух хоҳад дод.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.